

ÁGH ISTVÁN

Foglyul ejtett ünnep

*Hetven esztendeje éppen, karácsony vigíliáján
a réti vadvizek hódarás jegén korcsolyáztam,
úgy éreztem, kigombolt kabátom szárnyán szállok
a sápadt fűből varasodó vakondtúrások fölött,
a hegyen várrom, a dombokon templomok álltak,
belenéztem a Napba, mikor a felhőből kisütött,
lelkes lettem, akár a szél, mert attól voltam boldog,
hogy a vakító kulcslyukon a mennyországba láttam,
azután, mint legkisebb pásztor az éjféli misén
eljutottam magamtól távolodva Istenig.*

*Ma pedig a karácsonyi vásár foglya vagyok,
befogták az árusok még a költő Vörösmartyt is,
szobrát bedeszkták a róla nevezett tér közepén,
s a terebélyes lacikonyha fölé húztak belőle tornyot,
mert a disznótoros sülték, a fahéjillatú forralt bor
s egyéb csábítások hatására elragad a vásárlási kedv,
egyszerre a jelenkori katedrális előtt találom magam,
mely csillogással hivalkodó átmeneti épület inkább,
önműködő üvegajtóin ereszti be és engedi ki a népet,
s vegyes közege próbára teszi felebaráti érzelmeimet.*

*Keresem talpammal a mozgólépcsőt, föl s alá szállok,
kapaszkodom a duzzadó műanyag reklámszatyorban,
fehér ingemért áron felül fizetek sértett önérzetemmel,
kikérném magamnak, mint vén hülyének tartott bácsi,
de csak nézem tehetetlenül a fáradtra sápadt eladónőt,
a ragyogás gyűrődésébe süllyedt agyonmosott köpenyt,
bár az isteni gyermek születésének ürügyén vagyok itt,
ebben a foglyul ejtett szeretetünnepi tüsténkedésben
mit kezdenék gyermeki áhítatom emlékével, melytől
az arcom olyan boldogan fénylett az éjféli miséken?*

*Elmehetnék éjjélkor a pesti Szent István-bazilikába,
vagy ahova hívnak a néma sötétségből a harangok,
de itthon nézem a Rómából közvetített karácsonyt,
hogy mennyi fény, orgonabúgás, aranyveret gerjeszti
a szentséges éj áhítatát, de az én betlehemi jámborságom
túlragyogja valami latin Augustus-császári pompa,
a mennyei középkort tükröző kősziklára épített egyház
püspökei és bíborosai, mint a gótikus templomocskák
fénylő palástban, a homlokra csúszott arany süvegben,
méltósággal tipegnek egymás körül a tágas kupola alatt.*

Szeretettel köszöntjük szerzőnket 80. születésnapja alkalmából!

*Faragott márványkövek, festett üvegek, dísznek gyalult fák
építőanyaga áll össze képzeletemben karácsonyi katedrálissá,
ahol rezzenéstelen celebrálják a fölfoghatatlan élményt,
csak a tömjénfüstös levegő nehezedik lélegzetemre,
és égre vetett tekintetem akad el a cirádák kacskaringóin,
végül a Szentatya karjába fekteti a Jézuska babát,
gazdagság ragyogásában visz az útjuk Betlehem felé,
s a lassú járás hosszú perceiben arra gondolok,
vajon a jászolban a kisdéd teljesen ember volt-e még,
vagy már az Isten fiaként szopott, figyelt és álmodott.*

*Az én templomom, mint kelő hold a sötétség fölött,
ott látszik, hol az angyal megjelent a pásztoroknak,
ott telt meg szívük félelemmel a suhogó fényesség láttán,
énekekkel szólította őket, örömet mondott, hívta őket,
elvittem én is karomon háncsból készített házacskámat,
akkor még az egész családdal mentem a rongyos istállóba,
mind, aki ott volt akkor éjjel, ott is maradt, csak más alakban,
ahogy a pásztorok subától vastag árnyukat hátrahagyták,
az asszonyok a fekete kendő angyalszárnyait levetették,
és aki ott volt, megjelent mind az örök téli csillagképben.*

Hunyadi László: Az 1848-as székely nemzetgyűlés emlékműve (Agyagfalva)